

omfang, denne lovgivning indeholder særlige lovvalgsregler, herunder regler, som ufravigeligt fastlægger lovgivningens geografiske anvendelsesområde, vil disse gå forud for reglerne i nærværende konvention, jfr. lovforslagets § 1, stk. 3, og konventionens art. 21. Lovvalgsreglerne i sølovens § 169, som kun delvis bygger på konvention, kan opretholdes i kraft af den til konventionen knyttede protokol.

Indholdet af *stk. 5* er alene af præciserende art, jfr. bemærkningerne i indledningen og bemærkningerne til *stk. 2* vedrørende bestemmelsen af den karakteristiske ydelse.

Til konventionens art. 5

Art. 5 omfatter de fleste, men ikke alle typer af forbrugeraftaler, jfr. *stk. 1, 4 og 5* og bemærkningerne hertil. For de omfattede aftaletyper gælder særreglerne i art. 5 kun, når aftalen er indgået under de i *stk. 2* nævnte omstændigheder. Det drejer sig groft sagt om tilfælde, hvor den erhvervsdrivende selv har markedsført sin ydelse i forbrugers bopælsland ved reklamering eller på anden måde. For en forbrugeraftale, som er omfattet af art. 5, og som er indgået under de i *stk. 2* nævnte omstændigheder, gælder dels, at friheden til at indgå lovvalgsaftaler begrænses (*stk. 2*), dels, at loven i forbrugers bopælsland skal anvendes i mangel af en lovvalgsaftale (*stk. 3*). For disse aftaler gælder endvidere en særlig regel om formkrav, jfr. art. 9, *stk. 5*.

Art. 5, der indeholder særregler for visse forbrugeraftaler, er en nyskabelse ikke alene i forhold til gældende dansk ret, men også internationalt set. Baggrunden for bestemmelsen, som er tilbageværet på initiativ fra bl.a. dansk side, er den øgede udbredelse, civile retlige forbrugerbeskyttelsesregler har fået i nyere tid, jfr. for dansk rets vedkommende f.eks. de nye regler i købeloven om forbruger køb, reglerne om fortrydelsesret m.v. i lov om visse forbrugeraftaler og forbruger købsreglerne i lov om køb på kredit. Man er i forbindelse hermed blevet opmærksom på, at den internationale privatrets almindelige regler ikke virker tilfredsstillende i forbindelse med forbrugerbeskyttelseslovgivningen, idet de i vidt omfang fører til, at denne lovgivning ikke kan håndhæves i internationale forhold. For at afhjælpe dette problem er det nødvendigt at gennemføre særregler også inden for den internationale privatret.

Forbrugeraftaler, som enten efter deres art ikke er omfattet af art. 5, eller som ikke er indgået under de i *stk. 2* nævnte omstændigheder, vil være

omfattet af konventionens almindelige regler, hvilket vil sige art. 3 om frihed til at træffe lovvalg, og – i mangel af lovvalg ved aftale – navnlig reglen i art. 4, *stk. 2*, som fører til en formodning for anvendelse af loven i det land, hvor den erhvervsdrivende har sit forretningssted. Det kan ikke udelukkes, at art. 7, specielt dennes *stk. 2*, kan komme i betragtning i disse tilfælde, således at art. 7 i et vist omfang kan virke som supplement til de særlige beskyttelsesregler i art. 5.

Den praktiske betydning af art. 5 oges væsentligt ved, at forbruger køb samtidig undtages fra 1964-loven om internationale løsorekøb, jfr. lovforslagets § 3 og bemærkningerne hertil. Forbruger køb, som er indgået under de i art. 5, *stk. 2*, nævnte omstændigheder, vil herefter være omfattet af særreglerne i art. 5 (og art. 9, *stk. 5*). For andre forbruger køb vil konventionens almindelige regler gælde, jfr. bemærkningerne i foranstående afsnit.

Ved udformningen af definitionen i *stk. 1* af begrebet »forbruger aftale« har man valgt at følge art. 13 i Domskonventionen (som ændret ved Tiltrædelseskonventionen), som indeholder særregler om værneting i sager om forbruger aftaler. Den grundlæggende betingelse er, at ydelsen skal være erhvervet med henblik på ikke-erhvervs mæssig (privat) anvendelse. Selv om dette efter ordlyden er den eneste betingelse, må det på baggrund af forhandlingerne antages, at definitionen skal forstås med visse yderligere begrænsninger, jfr. den til konventionen knyttede rapport, s. 23. Det må således antages, at art. 5 normalt kun skal anvendes i tilfælde, hvor forbrugers medkontrahent indgår aftalen som led i sin erhvervs virksomhed. Det må endvidere anses for en forudsætning, at medkontrahenten vidste eller burde vide, at den anden part (forbrugeren) erhvervede ydelsen med henblik på ikke-erhvervs mæssig anvendelse. Hvis ydelsen erhverves med henblik på såvel erhvervs mæssig som ikke-erhvervs mæssig anvendelse, må det afgørende være, om ydelsen hovedsagelig er bestemt til ikke-erhvervs mæssig anvendelse. Af det sagte følger, at der må antages at være overensstemmelse mellem definitionerne i art. 5, *stk. 1*, og den definition, som er lagt til grund i den danske civile retlige forbruger beskyttelses lovgivning, jfr. eksempelvis § 1 i lov om visse forbruger aftaler og § 4 a i købeloven. For så vidt angår køb, følger det direkte af udformningen af den ny undtagelse i § 1, *stk. 2*, litra d, i 1964-loven om internationale løsorekøb, jfr. lovforslagets § 3, at aftalen kun vil være omfattet af konventionens regler, såfremt den opfylder definitionen i købelovens § 4 a.